

ISRAEL PÅ TO GRØFTEKANTER

Noget der ofte skiller vandene mellem kristne, som ellers står sammen om tro og bekendelse, er synet på Israel. Er Israel Guds folk i dag og har det nogen betydning for vores politiske holdning til konflikten i Mellemøsten? Det er bare nogen af de spørgsmål, som trænger sig på.

Ole Andersen, generalsekretær for Ordet og Israel, og Kai Kjær-Hansen, formand for Den Danske Israelsmission, mødtes med Til Tros udsendte til en snak om emnet.

Af stud.mag. Anders Bank Lodahl | ablodahl@gmail.com

Ordet og Israel mener, at Israel stadig er en betydningsfuld aktør i Guds frelsesplan for verden, og derfor er det vigtigt, at kristne er opmærksomme på Guds handlen med Israel. I Israelsmissionen tager man udgangspunkt i, at alt andet lige så har Israels folk brug for Jesus til frelse. Ole og Kai har således forskellige syn på Israels plads i frelseshistorien efter Jesus. Men de er imidlertid ikke uenige om, at Gud handler i historien og at jøder som ikke-jøder kun frelses ved tro på Jesus.

To historier

Som begyndelse på samtalen fortæller begge, hvordan de har ændret deres syn på Israel.

Kai: "Jeg kom til tro i 1960, og i de kredse jeg kom, talte man meget om Israel. Jeg troede ikke, det var til debat, at landløfterne stadig gjaldt, og jeg troede på tusindårsriget, jeg troede på, at Vatikanet var antikrist, 666 var talmystik for vicarius filii dei (Guds søns stedfortræder, titel fejlagtigt tilskrevet paven, red.) og fællesmarkedet det var antikrist." Kai fortæller videre, at han ændrede syn af to årsager. "Den ene var, at jeg tog en tur til Israel. Hvor det glansbillede, jeg havde fået, ikke svarede til den virkelighed, jeg mødte. Den anden var, at jeg kom i kontakt med KFS, og gennem Niels Ove Vigilius fandt jeg ud af, at man godt kunne være en kristen uden at tro på tusindårsriget. Det er min lille historie om et vanskeligt, men spændende emne. Samtidig har jeg

en bunke venner, som ser anderledes på disse ting, end jeg gør. Det kan man sagtens leve med, bare man er enige om, at jøder – ligesom alle os andre – har brug for Jesus."

Ole fortæller sin historie: "Mit personlige udgangspunkt er langt på vej det modsatte af Kais. Jeg er vokset op i en sammenhæng, som var præget af KFS, når det gjaldt forståelse af bibelen, og det har præget min tro så længe, jeg har været den bevidst. Mit udgangspunkt er, at Bibelen virkelig er Guds ord, men jeg havde aldrig troet på tusindårsriget og aldrig skænket det en tanke. Da jeg kom til Israel, ændrede jeg syn og blev overbevist om, at der kommer et tusindårsrige. I læsningen af de bibelske profetier mødte jeg nogle ting, som jeg ikke havde været bevidst om tidligere, og for mig blev det en enorm øjenåbner. Det betød at Bibelens profetier om Israel for mig blev en stærk understregning af, at Gud er en virkelig levende Gud, der handler i historien, ikke bare en teori. Det faldt for mig i total forlængelse af det, jeg allerede på forhånd havde lært i KFS.

Er Israel Guds folk?

Ole lægger ud "Ja, Israel er stadig Guds folk. Jeg kan ikke læse det, som Paulus skriver i Romerbrevet anderledes. I Rom 11 fortæller han, hvordan han har rejst rundt på de tre missionsrejser, som snart var færdige på det tidspunkt. Han har oplevet at rigtig mange jøder, som han har prædikeret for, ikke har omvendt sig. Så konkluderer han, at Gud har rakt hænderne ud mod et genstridigt folk, fordi et flertal af dem har ikke taget imod evangeliet. Paulus spørger derpå: 'kan de så være Guds folk?' og svarer, meget stærkt: 'ja!' For mig er det enormt vigtigt på den baggrund at definere, hvad vi mener med Guds folk. I bibelen er begrebet Guds folk brugt i forskellige betydninger, men meget ofte i betydningen: Det redskab Gud bruger til at gennemføre sin frelsesplan på jorden. I Det Gamle Testamente (GT) ser vi ofte Israel blive kaldt Guds folk også i perioder, hvor de lever i frafald under Guds vrede. Hvis Bibelen på én gang dømmes Israel som frafalden og borte fra Gud og samtidig kalder dem Guds folk, jamen, så betyder udtrykket Guds folk ikke 'frelst' men det redskab, som Gud har udvalgt, og siden Abraham har brugt til at gennemføre hans plan om at velsigne hele verden. I den betydning er Israel stadig Guds folk."

Kai tager over. "Med hensyn til at Israel er Guds demonstrationsfolk, så er der ingen forskel mellem Ole og mig, men..." Kai forklarer at ethvert spørgsmål og ethvert svar må ses i sin sammenhæng og fortsætter: "Jeg vil sige, at i NT (Det Nye Testamente) er der så at sige ingen af de æresbetegnelser, som bruges om Israel, som ikke overføres på den kristne menighed; et helligt folk, præster, endda ejendomsfolk. Det er ikke helt let det her. Det er ikke uden problemer at tale om to

”parallele” gudsfolk. Så når jeg siger, at Israel på en mysteriefyldt måde er Guds folk, og at Gud stadig vil bruge Israel som et redskab i sin frelseshistorie, må dette ikke skjule over, at det jødiske folk her og nu mangler Kristus.”

Derefter konkluderer Kai at Israels status har ændret sig efter Kristus: ”Den troende rest af Israel, snævrer sig ind i Jesus selv. Jesustroende jøder er Israel efter Guds vilje. Menneskets rette stilling og status overfor Gud er i forhold til, hvor langt på Guds vej vi er, og hvor langt Gud har åbenbaret sig, derfor er det kun dem, der tror på Jesus, som bliver frelst. Det er det allervigtigste”

Ole bryder ind. ”Men det er jo ikke noget nyt? Eller mener du, det har ændret sig ved Kristi komme? Hvis jeg skulle svare på spørgsmålet om Israels status har ændret sig ved Kristi komme, så ville jeg svare nej. For i GT er det dem, der tror, som er frelst. I NT er det præcist det samme. Åbenbaringen er vokset, for Messias er kommet, men det er stadig dem, der tror på ham, der er frelst. Men hele Israels folk er ifølge Paulus i Romerbrevet stadig Guds redskab.”

Kai: ”Status i og med Jesu gerning er, at menneskets status overfor Gud afgøres i forhold til den tillid, man har til Kristi gerning. Det er det væsentligste for mig at understrege.”

Ole giver ham ret i, at kun de troende er frelst: ”Allerede GT siger, at

det ikke er nok at være omskåret på det ydre, man skal også være det på hjertet”. Men han fastholder, at Gud stadig bruger hele Israel som sit redskab.

Kai runder denne afdeling af: ”I mange situationer vil jeg understrege kontinuiteten, men her vil jeg gerne understrege, at der er en diskontinuitet, som er vigtig at fastholde. Ellers kan man ikke fastholde det unikke ved Kristi handling.”

Landløfterne

Et andet punkt hvor bølgerne nogle gange går højt i debatten om Israel er, om hvorvidt GTs profetier om at Israel skal bo i et bestemt område gælder i dag.

Kai reflekterer på denne måde: ”Jeg kan og vil ikke benægte muligheden af, at staten Israels oprettelse i 1948 var en opfyldelse af landløfterne. Gud er overraskelsernes Gud.” Kai ser 1948 som et tegn på Guds trofasthed mod Israels folk og konstaterer, at Gud ikke har slået hånden af Israel, men han finder ingen eksempler i NT på, at Jesus tolker landløfterne bogstaveligt. Han ønsker at forholde sig sådan som Jesus og apostlene forholdt sig til landløfterne. ”De havde rig lejlighed til at beskæftige sig med disse ting, men de gør det ikke. De fastholder GT’s profetier, men de finder deres opfyldelse i Jesus. Der kan være

forskellige dimensioner i en profetis ord og dets opfyldelse. Men det er dog bemærkelsesværdigt at Jesus, når han beskæftiger sig med disse ting, ikke siger 'og så vil der også komme en tilbagevenden til landet'. I Jesu tale om de sidste tider taler han om, at jøderne vil blive adspredt, men der siger han ikke utvetydigt, at de også skal komme tilbage."

Ole siger: "Her vil jeg udtrykke mig meget anderledes. Ja, jeg tror staten Israels oprettelse i 1948 var en begyndende opfyldelse af profetierne i GT. Hvis vi ser på profetierne i GT, så er der to hovedtyper. Den ene er: Israels folk vil ikke ende deres historie med at være spredt rundt omkring på hele jorden, som de blev det 586 f.kr.. Men Israels folks historie vil ende med at Israel bor i Israels land. Den anden type

Ordet og Israel mener, at Israel stadig er en betydningsfuld aktør i Guds frelsesplan for verden, og derfor er det vigtigt, at kristne er opmærksomme på Guds handlen med Israel

er profetier om en omfattende vækkelse i Israel."

Så henviser Ole til hvordan jøderne i slutningen af 1800-tallet i større og større omfang begyndte at vende tilbage til Israels land og hvordan flere jøder fra omtrent samme tidspunkt begyndte at komme til tro på Jesus. Staten Israels oprettelse er én perle på den profeti-tråd, der handler om Israels hjemkomst. 1948 er et vigtigt år, men ikke et år, hvor man kan sige: Så blev en profeti opfyldt! Opfyldelsen er en lang rød tråd, som vi ikke ved, hvor langt skal løbe ind i fremtiden." Derefter peger han på, hvor vigtigt det er, at GT er Guds ord helt fra begyndelsen af. Han tager eksemplet med profeten Ezekiel, der prædiker til jøderne, som lige har set Jerusalem blive ødelagt i 586 f.Kr. det er ikke rimeligt, at når profeten siger, at Gud har ødelagt denne by, så betyder det byen Jerusalem, men når han i samme sætning siger, I skal vende tilbage til denne by, så betyder det ikke byen Jerusalem. Så har vi trukket noget ned over GT. Så gør vi GT til en lukket bog, som Gud gav israelitterne på en måde, som de kun kunne misforstå. Det tror jeg ikke på."

Den politiske vinkel

Men hvis Israel stadig er Guds folk og Gud har lovet dem, et bestemt område, betyder det så noget for, hvordan vi skal forholde os til den politiske situation omkring Israel?

Ole mener, at der er tre vigtige elementer i den bibelske måde at forholde sig til den politiske situation i Mellemøsten. Første element er budet: Hvor der er strid mellem mennesker, skal det afgøres ud fra retfærdighed. Andet element: Bibelen siger, at vi skal huske, at Israels folk er et redskab i frelseshistorien. Som kristne har vi et specielt forhold til Israels folk, de er, som Paulus udtrykker det, elskede for fædrenes skyld. Tredje element er profetierne. Ole påpeger farerne ved at glemme eller overbetone et af elementerne. "Hvis man kun tager profetierne og siger 'Gud har sagt at Israel skal have det land igen. Så lad os få udsløttet palæstinenserne, så jøderne kan få landet'. Så glemmer man

budene! Gud taler stærkt til Israel om retfærdighed også i forhold til nabofolkene. Omvendt, er der nogle, der siger 'jamen, Israel er i dag som et hvilket som helst andet folk, nogle vil endda sige lidt værre. Palæstinenserne er de svage. Vi skal beskytte de svage, uanset om de har ret eller ej. Det er den kristnes pligt at støtte palæstinenserne kamp.' Der er noget i det synspunkt, som de har taget fra budene, men de glemmer frelseshistorien og profetierne. Konklusionen for mig bliver, at vi som kristne har en kærlighedsgæld til Israels folk, fordi de er Guds folk. Samtidig har vi et bibelsk forbud mod had til palæstinenserne, og vi kan ikke som kristne støtte israelske handlinger, som er i strid med Guds vilje.

Kai er enig med det Ole siger om kampen for fred og retfærdighed og fortæller, at man nogle gange kan møde kristne som i udgangspunktet siger, at det nytter ikke noget at prøve at skabe fred i Israel og fortsætter: "Her må vi kalde til et andet synspunkt. Kampen for fred og retfærdighed, selvom den højeste fred ikke kan opnås, så er denne kamp værd at kæmpe, og fremskridt er værd at glæde sig over. Jeg forskrækkes, når visse endetids-prædikanter med henvisning til Bibelens ord om de sidste tider skaber apati med hensyn til kampen for fred og forsoning mellem mennesker. Indtil Jesus kommer igen: Elsk din næste som dig selv!"

De sidste ting

Vi går videre til spørgsmålet om hvorvidt Israel kan sige os noget om, hvornår Jesus kommer igen. Ingen af dem mener dog, at man kan sætte dag eller time, eller for den sags skyld måned eller år på Jesu genkomst. Ole mener, at Israel som Guds redskab kommer til at danne rammen

I Israelsmissionen tager man udgangspunkt i, at alt andet lige så har Israels folk brug for Jesus til frelse.

om begivenhederne ved Jesu genkomst, ligesom de gjorde omkring Jesu første komme, og derfor ser han, det der sker i dag som forberedelserne til, at Jesus skal komme igen. Ole siger: "For mig personligt har Israel været med til at fastholde forventningen om Jesus genkomst som noget helt konkret. Som ikke bare er en åndelig virkelighed. Der kommer virkelig en dag hvor denne jord med al dens lidelse skal ophøre, og hvor der kommer en ny himmel og ny jord, uden alle forbandelsens følger."

Kai er glad for den beskrivelse af håbet, som Ole giver. Han regner ikke med et kommende tusindårsrige og han siger "Israel kan være et tegn, men det er ikke et utvetydigt tegn, hvis man siger utvetydigt, kan man lige så godt sige bevis, og vi lever ikke i bevisets verden, men i troens. Når Jesus ikke kendte tiden, hvem er så vi, at vi skulle kende den. Det gælder om at være beredt og leve livet overfor Gud og tjene sit medmenneske nu i forventning om Jesu andet komme."

Ole afslutter emnet med følgende kommentar: "Der er to grøfter, Kai vil nok helst advare mod den ene og jeg vil nok helst advare mod den anden. Men vi er nok enige om, at der er de to grøfter" |

TO SYN - TO TOLKNINGER

Ole Andersen og Kai Kjær-Hansen står for to forskellige syn på Israel, men hvordan viser det sig helt konkret i deres tolkning af Bibelen? TIL TRO har bedt de to herrer give deres bud på en forståelse af Ezekiel 36, 22-32, en tekst som er central for synet på Israel.

EZEKIEL 36, 22-32

v22 Sig derfor til Israels hus: Dette siger Gud Herren: Det er ikke for jeres skyld, jeg gør dette, Israels hus, men for mit hellige navns skyld, som I har vanhelliget blandt de folk, I kom til. v23 Jeg vil hellige mit store navn, som er blevet vanhelliget blandt folkene, fordi I vanhelligede det. Så skal folkene forstå, at jeg er Herren, siger Gud Herren, når jeg for øjnene af dem viser min hellighed på jer. v24 Jeg vil hente jer fra folkene og samle jer fra alle landene og bringe jer til jeres eget land. v25 Jeg vil stænke rent vand på jer, så I bliver rene. Jeg renser jer for al jeres urenhed og for alle jeres møgguder; v26 jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre. Jeg fjerner stenhjertet fra jeres krop og giver jer et hjerte af kød. v27 Jeg giver jer min ånd i jeres indre, så I følger mine love og omhyggeligt holder mine bud. v28 I skal bo i det land, jeg gav jeres fædre; I skal være mit folk, og jeg vil være jeres Gud. v29 Jeg vil frelse jer fra al jeres urenhed. Jeg kalder kornet frem og lader det vokse højt, og jeg sender ikke hungersnød over jer. v30 Træerne skal bære megen frugt og markerne store afgrøder, så I ikke mere skal spottes af folkene på grund af hungersnød. v31 Så vil I huske jeres onde færd og jeres slette gerninger og væmmes ved jeres synder og jeres afskyelige handlinger. v32 Det er ikke for jeres skyld, jeg gør dette, siger Gud Herren. Det skal I vide! I skal fyldes af skam og skændsel over jeres færd, Israels hus.

EZEKIEL, JESUS OG LANDLØFTER

Af Kai Kjær-Hansen | lcje-kai@post4.tele.dk

I år 586 f.Kr. modtager profeten Ezekiel, som allerede lever i eksil i Babylon, budskabet om, at Jerusalem og dets tempel er faldet (Ez 33,21). Det er Guds straf for Israels synd. Men for sit eget navns skyld indleder Gud et nyt forhold til Israel – med løfter om tilbagevenden til Guds land (kap. 33-39) og et nyt tempel (kap. 40-48). "Landløfter", "Jerusalem" og "tempel" er størrelser, som ikke kan isoleres fra hinanden. Landløftet i Ez 36,22-32 blev opfyldt et par generationer senere. Nogle vil sige: delvist opfyldt.

Opfyldelse eller delvis opfyldelse, så havde Skriften stadig noget at sige til de efterfølgende slægter. Nye tolkninger kom til. Jesus nytolkede dem også. Han gjorde det i bevidstheden om, at han var Guds Messias, og at profeterne i det Gamle Testamente (GT) havde vidnet om HAM og det rige, han bragte. Ny tid kræver ny tolkning.

Hvordan læste Jesus og apostlene GT's passager om landløfter, hos profeterne såvel som givet til Abraham (fx 1 Mos 12,3; 13,15)?

Jesus og hans disciple

Jesus kender sin Ezekiel. Også kapitlerne 33-48, men siger intet om, at landløfterne skal opfyldes bogstaveligt engang i fremtiden. Hos Ezekiel beskrives det (i kap 34), hvordan Israels slette hyrder sættes fra bestillingen. Gud giver et løfte om en ny hyrde, "min tjener David". Denne tjener skal være konge og fyrste til evig tid (Ez 37,24-25). Det er det vigtig(st)e i Ezekiels budskab, siger Jesus. Profeten taler om MIG. Jeg er den messianske hyrde, Davids søn, Herrens tjener, Israels konge – til evig tid.

Tilsvarende i landløfte-teksten i Ez 36,22-32: Messias-tid og ny pagt indebærer et tilbud om at få et "stenhjerte", et forhærdet hjerte, erstattet med et nyt hjerte og en ny ånd. Jesus tilbyder et nyt hjerte, der tikker i takt med Guds vilje. Jesus er udtryk for Guds vilje. Det er det vigtig(st)e i Ezekiels budskab, siger Jesus.

Jesus kender også Ezekiel kap. 40-48. Visionen om kilden, der skal strømme fra templet og ned til Dødehavet, tolker Jesus som Helligånden (Ez 47,1-12. Joh 7,37-39).

Disciplene så frem til, at Jesus skulle være den national-politiske Messias og på den måde på ny opfylde profeternes løfte om landet og et rensed tempel. Men Jesus afviser dette. Israels problem er ikke, at det er besat, eller at nogle jøder stadig lever i eksil. Israels problem er dets forhold til Gud.

Jesus er imidlertid ikke tavs, når det gælder spørgsmålet om et nyt tempel. Jesus mente, at templet var en gudgiven institution. Men dets dage var talte, fordi han var kommet. Jesu såkaldte tempelrensning

(Mark 11,15-18) er langt mere end en "rensning". Det er en profetisk demonstration. Jesus og hans menighed er det nye tempel.

Jesu disciple tænkte i national-politiske baner, om man vil: I land og i landløfter. Jesu rige var/er ikke af denne verden (Joh 18,36). Han nytolker landløfterne; i ham opfyldes de.

Paulus

Når Paulus beskriver Israels fortrin (Rom 9, 4-5), udelader han løftet om en tilbagevenden til landet. Når Paulus beskæftiger sig med løftet til Abraham, som indbefatter et løfte om land, lægges vægten på det universelle og kristologiske aspekt: Løftet til Abraham om, at alle skal velsignes i hans slægt, er opfyldt i Jesus (se Rom 4. Gal 3). At være "i Kristus" erstatter for Paulus at være "i landet". At være "i Kristus" betyder velsignelse.

Hebræerbrevet

For Hebræerbrevets forfatter er landløfterne opfyldt i Jesus. Den "hvile", som er hovedordet i kap. 3-4, relaterer i GT til "landet", i Hebræerbrevet til "sabbatshvilen", som Gud i Kristus har skænket. Der forventes ikke et nyt jordisk Jerusalem. Intet nyt tempel. Én gang for alle har Jesus opfyldt det, som templet stod for. Vi har en ypperstepræst (Jesus). De troende er kommet til Zion, til den levende Guds by, det himmelske Jerusalem (12,22). "Fædrelandet" er blevet det himmelske (11,16).

"Spiritualisering" af løfter om land

Nogle vil betegne ovenstående tolkning som en "spiritualisering" af landløfterne i GT. I givet fald har Jesus æren for denne. Af ham – og i NT – læses landløfterne "kristologisk".

Jeg fortsætter med at kalde til kærlighed til Israels folk. Jeg glæder mig over staten Israels oprettelse i 1948 og ser det som udtryk for Guds trofasthed mod sit ejendomsfolk. Men jeg har svært ved at se dette som en opfyldelse af bestemte passager om landløfter i GT. Dette synspunkt har intet med (manglende) bibeltroskab at gøre. Spørgsmålet er, om vi i dag skal læse Skriften, som Jesus gjorde det, eller om der er andre forhold i vor tid, der legitimerer en "bogstavelig" tolkning, der er anderledes end Jesu tolkning.

Paulus ønsker af hele sit hjerte og beder til Gud om, ikke at hans eget folk må vende tilbage til landet, men at de må frelses (Rom 10,1).

Hvilket udfordrende fokuspunkt, når vi beskæftiger os med Israel i dag! |

ISRAELS FREMTID

Af Ole Andersen, Ordet og Israel | oleandersen@ordetogisrael.dk

Ez 33-39 indeholder de budskaber, som Ezekiel forkyndte til israelitterne i Babylon midt i deres chok over Jerusalems fald i 586 f.Kr. (33,21-22).

Ez 34 handler om Israels konge: Gud vil komme som Messias og være Israels konge.

Ez 35,1-36,15 handler om Israels land: Gud vil genopbygge Israels land, som netop var blevet ødelagt, og igen lade israelitterne bo i det.

Ez 36,16-37,14 handler om Israels folk: Gud vil føre dem tilbage til deres land og sende en omfattende vækkelse.

Ez 37,15-28 sammenfatter det foregående i ét samlet billede af Israels fremtid.

Det er den sammenhæng, Ez 36,22-32 står i. Teksten består af:

a) En ramme (v 22-23 og 31-32), der understreger, at profetiens opfyldelse er uafhængig af Israel og alene bygger på Guds navn. Profetien er ubetinget og vil blive opfyldt på trods af Israels synd.

b) To løfter: Gud vil bringe Israels folk tilbage til Israels land, der igen skal blive frugtbar (v 24 og 29b-30). Gud vil frelse Israels folk fra deres syndige frafald (v 25-29a).

Kapitel 33-39 tegner et klart billede af Israels fremtid: En dag skal Israel som et troende folk bo i Israels genopbyggede land med Messias som konge. Det er Jesus, der som Messias skal gøre det.

Hvem handler det om?

En række ting viser, at Ez 36,22-32 handler om Israels folk (jøderne) på denne jord:

1) Tekstens adresse: »Israels hus« (v 22).

2) Sammenhængen i Ezekiels Bog. I kap. 1-24 forkynder Gud, at landet skal ødelægges og folket fordrives. Frelsesprofetierne i kap. 33-39 modsvarer punkt for punkt domsprofetierne i kap. 1-24. Hvis man tolker domsprofetierne om Israel, men frelsesprofetierne om kirken, bryder man sammenhængen i bogen og indfører vilkårlighed i tolkningen.

3) Historisk kontekst. Israelitterne, der hørte disse ord i Babylon kort efter Jerusalems fald, kunne umuligt forstå dem anderledes, end at de handler om Israels folk og Israels land. Hvis profetien i virkeligheden handler om noget helt andet, betyder det, at Gud gav israelitterne et budskab, som de i de følgende 600 år kun kunne misforstå.

4) Opfyldelse i historien. Tilbagekomsten fra Babylon i 600- og 500-tallet var ikke en fuld opfyldelse af profetien. Kun en del af folket vendte hjem, der kom ikke en vedvarende omvendelse af hele folket, og folket tog ikke imod Messias. Historien viser, at profetien endnu aldrig er gået i opfyldelse.

5) Opfyldelsens endelighed. Gang på gang bruger Ezekiel

udtrykket »aldrig mere«, »ikke mere« og »ikke længere« (34,10.28.29; 36,12.14.15.30; 37,22.23 jf Amos 9,15). Når profetien går i opfyldelse, skal Israels folk aldrig mere fordrives fra deres land eller igen ende i frafald. Da Jesus kom, faldt flertallet af Israel igen fra, og i år 70 e.Kr. blev Israels folk igen fordrevet fra deres land. Derfor var hjemkomsten fra Babylon ikke en fuld opfyldelse af profetien.

6) Ikke den nye jord. Efter opfyldelsen af Ezekiels profeti om Israels hjemkomst og omvendelse (kap. 33-37) vil der komme et nyt angreb på Israel (kap. 38-39 se især 38,8-11). Derfor kan profetien ikke handle om den nye jord efter Jesu genkomst.

Budskab til kirken

Det Nye Testamente forkynder, at alt hvad Bibelen siger om Israel, indeholder et budskab til resten af verden (Rom 15,4; 1 Kor 10,6.11).

Når Gud dømte og straffede Israel, var det en advarsel til alle mennesker om Guds kommende dom over hele verden. Når Gud frelser Israel af nåde, er det et budskab til alle mennesker om, hvordan også vi kan blive født på ny. Når Gud gør Israels land frugtbar og skaber fred, er det et budskab til verden om, hvordan han en dag vil skabe en ny jord med paradisiske tilstande.

Ez 36,22-32 handler konkret om Israel. Men samtidig indeholder det et stærkt budskab til os om, hvad Gud også vil gøre med den kristne kirke og hele verden. |